

GÁL FERENC

Ház körüli munkák

21.

Ez nem szájbarágás.
Csak jelzem, hogy már megint
itt ülök a tésztazöld fotelban.
Hallgatom, hogy magok
pattognak a serpenyőben,
és latolgatom, hol történt
mulasztás, hogy a pókok
életciklusát egy nő verséből
kezdem sejteni, az én koromban.
Ahelyett, hogy a lőtér felől fújó szélben,
mondjuk, fületem hegyezném.
Ledőlnek, és bámulnám az orrom
elé eső faldarabot egyre többet.
Kizárva a tíz szótagos mondatok
világát, s hogy történetünk
óriásplakátokon folytatódna,
az áztató esőben, vasúti fővonalak
mentén.

38.

Különös vidék ez.
Nincs mohos oldala a fáknak,
a kegyvesztettek turkálóban
küzdenek a szezon derekáig,
a vendégek meg átkelőhajóval
jönnek. A ponton kötélbakján
várom őket, vasalt ingben,
keresztrejtvényt fejtve.
Hogy elmondhassam, a megfejtők
közt mi mindent sorsolnak ki,

és én melyikre vágyom.
Legutóbb a magas vízállással
törtem meg a csöndet,
az uszadék átlényegülésével.
Ők a gyümölcsfáik oltásáról
beszéltek, az eltűnt csodatevőről.
Az elvarratlan szálakat a vacsoráig
sorra vettük, az asztalnál meg,
ami tompa fényburokban állt már,
a fiúk arcképe is előkerült,
egy sablon hátsó oldalára felragasztva.

AUTUMN